

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Antonii Olyssiponensis, professione Franciscani quem vulgò de Padua vocitant: ex ea quæ extat apud Surium. Migravit ex hac vita anno Domini 1231. Sequenti verò anno à Gregorio Nono, Rom. Pont. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

Reliquiæ eius, gemmis præstantiores

guine lac in terram defluxit. Christiani autem cum præstò essent, eius reliquias gemmis præstantiores sustulerunt, & preciosis vnguentis ac linteis nouis inuolutas, in monumentum apud urbem Babilon sepelierunt.

C Baron. in. noui mart. Romani.

VITA S. ANTONII OLYSSIPONENSIS, professione Franciscani quem vulgò de Padua vocitant: ex ea qua extat apud Surium. Migravit ex hac vita anno Domini 1231. Sequenti verò anno à Gregorio Nono, Rom. Pont. receptus est in numerum Sanctorum.

13. Iulij

Patria S. Antonij.

In baptismo Fernandus appellatur.

Parentes eius.

Traditur literis.

Olyssipone in regno Lusitaniæ, templum est Virgini matri sacrû, in quo Beati Vincentij martyris sacrum corpus honorificè asseruatur. Ad eius templi partem occidentuam B. Antonij parentes domicilium habuere, ipsis templi foribus valdè propinquû. Ibi natus Antonius (qui in sacro fonte Ferdinandi nomen accepit) ab ipsis incunabilis, multa morum probitate ac vitæ integritate admirabili, optimorû parentum studia, sedulò æmulatus est. Pater eius vir nobilis, Alphonfi regis miles, Martinus nomine, honoratus fuit. Mater eius Maria, non infimo genere nata, virtutum splendore, generis quoque claritatem superauit.

Vt autè puer rationis capax factus est, à parentibus in ea quâ diximus ecclesia literis traditus est imbuendus, simulque Christi ministris, cuius erat futurus præco, ad omnem vitæ sanctitatem informandus. Cùm verò accedentibus annis, improbos corporis motus spiritui acriter reluctantes sentiret, ne impotenti eorum dominatu

natu opprimeretur, ad Augustinianorū monasterium extra vrbis muros situm se contulit, vt ibidem apud viros spectatæ religionis, quos Canonicos Regulares vocant, acatē fragilē à peccati illecebris tueretur. Igitur dulcissimo pietatis studio captus, spretis mundi oblectamentis, in eodem vitæ instituto, Deo se ibidem consecrauit. Sed cū biennio ille quo apud eos mansit, crebra amicorum visitatione, ab ardētiore cælestium rerum meditatione plurimū retardaretur, locum deserere decreuit: vt apud exteros, Domino tranquillius & liberius vacare posset. Impetrata igitur à superiori recedendi copia, non vitæ institutum sed locum mutauit, ad monasterium S. Crucis de Conimbrica zelo seuerionis disciplinæ commigrans.

Fit Canonicus Regularis.

Cū autem per id tempus sanctorum martyrum quinque Franciscanorum reliquias, dominus Petrus Infans serenissimi Lusitanicæ regis filius primogenitus, Marochio adduxisset; & se illorum meritis à magnis periculis liberatum, per omnes Hispaniæ prouincias diulgasset: Christi seruus Fernandus, multo cœpit desiderio flagrare, instar illorum, pro Christo hauriendi martyrij calicem. Itaque cum die nocteq; intenta supplicatione Deum rogaret, vt menti ipsius aspirare dignaretur, quod & illius voluntati gratius, & proximorum saluti vtilius esset, tandem summo Abbatis sui consensu, ad D. Francisci institutum transmigravit. Et quia parentum suorum molestias vehementer formidabat simul cum habitu nomen mutauit, ac deinceps Antonium se dici voluit.

Reliquiæ martyrum Franciscanorum.

Fit Franciscanus.

Nomen suum mutat.

Interea cū ardens martyrij sitis, magis magisque eum extimularēt, à fratribus ad Saracenos

P p p 2 profici-

Cupit apud
Saracenos
mori pro
Christo sed
impeditur.

proficiscendi copiam postulavit. Qua impetra-
ta, celeriter se in viam dedit, sed præpotens
Deus, qui eum plurimorum saluti seruabat, co-
natus eius vi morbi, qui eum in itinere inuasit,
repressit. Qua re compulsus, vt affectam graui-
ter valetudinem curaret, ad natale solum nau-
igare constituit: sed ventorum impulsu in Sici-
liam se delatum sensit.

Ex Sicilia
venit Assi-
sum, ad Ca-
pitulum ge-
nerale.

Degit soli-
tarius.

Non longè tunc aberat dies, qui apud Assisii
fratrum omnium conuentu celeberrimus habe-
tur. Id vbi Messanæ ex fratribus vir Dei rescivit,
eò licet affecta valetudine, profectus est. Eo au-
tem conuentu soluto, cum ille, quem Ministrum
dicunt, commissos sibi fratres ad loca sua remit-
teret, solus Antonius, vtpotè ignotus, & pro ho-
mine nihili habitus à nemine expetitus fuit. Ita-
que vir Dei Antonius Fratrem Gratianum (qui
tunc Ministri officio in Aemilia fungebatur) ad-
dijt, eumque supplex rogauit, vt ipsum in Aemi-
liam disciplinis regularibus illic erudiendum
perduceret. Gratianus eius petitioni libèter as-
sensus est, secumque eum in Aemiliam abduxit;
vbi venia impetrata, ad eremum Montis Pauli,
quietem animi captare volens, secessit. Perstitit
illic vir sanctus in precibus & vigilijs, tantaque
inedia carnem maceravit, vt hora refectionis
ad fratres rediturus, nutante præ nimia imbe-
cillitate ingressu, seipsum interdum sustentare
nò posset. Nec deerant illi crebræ dæmonum in-
festationes; quas mirabili constantia, spei suæ
anchora in cælestibus solidissimè defixa, elide-
bat.

Accidit interim, vt fratres sacris ordinibus
initiandi ad forum Liuij, quæ est Aemiliæ ciui-
tas, confluere; inter quos cum Antonius adesse-
ret, &

set; & Minister, instante collationis hora, singulos vrgeret, vt salutis monita depromerent, & illi recusarent, iussit tandem Antonium, de cuius eruditione nihil comperti habebat, quicquid spiritus Dei suggereret, in mediū proferre. Et certè cū tantus ille esset, vt memoria pro codicibus vteretur, & mystici eloquij gratia mirè afflueret, peritior tamen apud fratres habebatur abluendorum culinæ vtenfilium, quam scripturæ sanctæ mysteria explicandi. Verum enimverò cū ministri voluntati, & omnium precibus parere cogeretur: primò quidē cū timore Domini, simpliciter ad eos orsus est dicere, sed in orationis progressu, tanto verborū splendore, tanta mysticarum sententiarum altitudine vsus est, vt omnes in summam admirationem adducerentur: nec affirmare dubitaret, eiusmodi sermonem se nunquam antehac audiuisse.

Non diu pòst huius rei fama ad aures Ministri perlata, illius voluntate cōpulsus est, rupto diuturno silentio, in publicum prodire: & diuini verbi fata vbiq; dispargere. Igitur ex eremico cultore factus Dei præco, ad conciliandam proximorum salutem strenuè se contulit; eam in concionibus suis iustitiæ adhibens æquitatem, vt siue magnis, siue paruis loqueretur, veritatis iaculis indifferentè omnes feriret. Qui iam ante passionis calicem sitienter concupierat, nulli mortis discrimini pro veritate cedebat: sed mirabili strenuitate, etiam potentiam tyrannidi sese opponebat. Videbatur quasi alter quidam prodijisse Elias zelo Dei feruens, qui ignitis sermonibus tepida auditorum accendebat corda. Personas quasdam sublimes reprehensione dignas, tanta nonnunquam seueritate ob-

Ppp 3 iurga-

Celat diu
scientiam
suam.

Mittitur ad
Concionas
dum.

Zelus eius.

956 VITA S. ANTONII OLYSSIPONEN.
iurgauit, vt plerique alij celebres concio-
natores, ad intrepidam illius constantiam tre-
pidarent, vultusque suos quodam pusillani-
mitatis rubore perfusi, obtegerent. Circumibat
per vicos, castra, vrbes, & agros, & plurimos
quotidiè è facibus peccatorum, ad salutare pen-
itentiae fructus reuocabat. Arimini cum mul-
tos nefaria haeresi correptos inueniret, conuo-
cata concione, versuta eorum dogmata lucu-
lenter confutauit. In quibus Boniuillum haeresi-
archam, triginta annis errorum tenebris occu-
ratum, ad sanitatem adduxit, effecitque vt ad
mortem vsque Ecclesiae madae deuotus staret.

Boniuillum
haereticum
conuertit.

Arca Testa-
menti voca-
tur à Ponti-
fice.

Postea verò priuato quodam negotio vrgen-
te, à Ministro Ordinis Romam missus est; vbi o-
retam facundo Scripturae mysteria deprome-
bat, vt Pontifex Maximus eam arcam Testamen-
ti appellaret. Nec immeritò à Pontifice hoc illi
tributum fuit. Ita enim vtriusque instrumenti
paginas memoriae planè affixas habebat, vt in-
star Estrae potuerit, si sic res postulasset, omnes
scripturas diuinas in integrum de sua memoria,
etiam codicibus omnibus prorsus abolitis, re-
stituere.

Primus Pre-
lector, in
suo ordine
fuit.

Multa verò insignia Ordinis sui monasteria,
scientiae lumine illustrauit. Cum enim per id
tempus, Ordo propter imperitiã, apud pleros-
que in contemptu esset, ipse, consentiente bea-
tissimo Patre Francisco, primus omnium Bono-
niae, in Theologica facultate suis praefuit, &
scripturas diuinas è cathedra professus est. Cum
in ciuitate Podiensi Guardiani, vt vocant, mini-
sterio fungeretur, erat illic notarius quidam
omninò lubricus, carni & mundo totus additus.
Eum vir Dei obuium sibi, magna solebat vene-
ratio-

ratione, psequi. Ille verò existimans se ludibrio peti, eamque venerationem in sui derisionem fieri, quodam die admodum exacerbatus dixit Antonio; Profectò nisi diuinum numen reuererer, istud ludibrium quo me afficis, ego ferro in te vindicarem. Quid ita me ridiculum facis? At vir beatus; Equidem libes, inquit, Deo me martyrem obtulisset, sed ego ea gloria dignus non sum. Tu verò præclara martyrij corona ornatus cælos conscendes. Oro itaque, vt vbi ad martyrij agonem perueneris, mei quoque memor esse velis. Hoc audiens, risit ille; sed non multo post tempore, Podicæsis antistes Hierosolymam profecturus, notarium illum itineris sui comitem habere meruit. Cumque episcopus ad Saracenos frequenter concionem haberet, & frigidius Christi fidem propugnaret, notarius instar Vincetij, facibus amoris diutini accensus, antistitem increpans, multo cum feruore ipse Saracenorum impietatem redarguit, & Mahumetem Satanae filium esse constanter asseruit. Qua hominis libertate pariterque constantia irritati Saraceni, per triduum diris eum supplicijs excruciant: ac postremò martyrij palma insignitum ad cælos transmittunt.

Porro Antonius vt liberiùs animarum salutem incumberet, ab omni fratrum regimine absolutus, in opus Euangelij totus destinatus est. Habuit autem in concionibus tantam auditorum frequentiam, vt eos ad patentes sese campos, ex ecclesiarum ambitu transferre compulsus sit, quò ita demum salutaris doctrinæ pluuia irrigaret sitibundos. Còfluebat ex vicinis pagis, castris, vrbibus, innumera propè hominum multitudo. Surgebat intèpesta nocte, & alij alijs nitebantur ante-

Lubrico homini præstat reuerentiam, tanquam futuro martyri.

Zelus ingens cuiusdam Notarij.

Notarij martyri.

Frequentissimum habet auditorium dum concionatur.

Fructus concionū eius,

uertere; & qui in multam lucem prius stertere consueuerant, absque vlla molestia vel tadio concionaturum vigiles expectabant. O quot ille tum odia inexpiabilia, & implacabiles inimicitias, ad pacem & concordiam reuocauit. Quam multos diuturna captiuitate miseros, libertati restituit; quot ille res, per vsuram & nefariam vim alijs ereptas, restituendas curauit. Coeperunt tum primū homines cateruatim sese verberando, & pia cantica deuotē depromendo procedere. Atque ea consuetudo à tanto auctore profecta, deinceps suis est aucta incrementis, ita vt in omnibus ferē Italiae locis accuratissimè etiamnum hodiè obseruetur.

Multi se p̄ illam verberibus commulcant.

Est malleus hæreticorū.

Fuit autem viri Dei id præcipuū semper studium & conatus perpetuus, vt pestilentes hæreticorum sectas internecone penitus deleret. Tanta autem virtute, fraudes & versutias eorū detegebat, tantisque viribus impios eorum conatus retundeat, vt passim ab omnibus indefessus hæreticorum malleus diceretur. Nec fuit sine fructu labor viri Dei, plerisque hæreticis eū ipsorum fantoribus, ad veritatis agnitionem, & obedientiam S. Matris Ecclesie reuertentibus.

Cū aliquandō in partibus Tolosanis in hæresiarcham quendam insigniter perfidiosum incidisset, qui veritatem corporis ac sanguinis Christi, in Eucharistia pernegabat, multis eū rationibus & varijs scripturæ locis ita pressit, vt planè victus veritati accedere cogeretur. Tandem verò post multa & varia, per quæ elabi nebatur argumēta, in hæc verba prorupit: Omis-
sa verborum contentione, ad res veniamus. Tu si miraculo testatum facere potes, verum corpus Christi in Eucharistia cōtineri, omni perfidia

dia abiurata, mox ceruices meas Catholicæ fidei iugo submittam. Tum hæreticus iumentum quoddam triduana inedia maceratum, in populi conspectum adduxit: & ex vna quidem parte pabulum ei proposuit, ex altera verò virum Dei cū sacrosancto illo pane cōsistere voluit, aitq;: Si iumentum, posthabito pabulo suo, properauerit ad adorandum illum Deum tuum, vestræ fidei decretis totus accedam. Assensit vir sanctus, & ingenti Catholicorum frequentia stipatus, hæreticorum etiam caterua nequissima cōcurrente, peracto Missæ sacrificio, cum corpore Domini foras egreditur. Tum imperato silētio, bruto animanti cum fiducia ait: In virtute & nomine Creatoris tui, quem manibus indignus gesto, tibi præcipio, vt confestim huc accedas, & eam quam par est, illi reuerentiam exhibeas; vt hinc perspicuè intelligat hæreticorum peruersitas, omnem creaturam suo creditori subditam esse, quem dignitas sacerdotalis in altari contrectat. Necdum Christi seruus dicendi finē fecerat: & ecce iumentum illud, neglecto pabulo, ad poplites vsque submisso capite accessit, & coram illo viuifico corporis Christi Sacramento genu curuauit. Mox ingenti gaudio perfusi Catholici, benedicunt Deum, & hæresiarcha, abiurata coram omnibus perfidia, ex animo Catholicæ fidei nomen dedit.

Cum Patauij degeret vir Dei, Olyssipone duocies in expiabili odio laborantes, mutuo sibi necē machinabantur. Accidit autem vt alter alterius filiū hora vespertina per summā crudelitatem iugularet, & intempestæ noctis silentio, in horto parentum viri Dei, facta fouea sepeliret. Mane factō, cædis auctor & cadauer diligēter

Insigni miraculo, mulus adorat Eucharistiā.

960 VITA S. ANTONII OLYSSIPONEN.
ter questum est, ac tandem in horto Martini in-
uentum. Itaque pater viri sancti cum tota fami-
lia in vincula coniectus, tanquam cædis reus ha-
bitus est. Eius rei vt per spiritum Patauij certior
factus est vir Dei, eadem nocte magno miracu-
lo Olyssiponem perductus est: & proxima luce
ad iudicem se conferens, petijt vt insontes è vin-
culis dimissos, domum abire pateretur. Illo om-
nibus modis recusante, petijt cadaver perem-
pti pueri ad se adferri. Quo allato, iussit defun-
ctum edicere, num parentes cædis illius rei es-
sent. Res stupenda, puer defunctus corpore se e-
rigens, respondit illos cædis eius prorsus con-
scios non esse. Mansit toto illo die cum parenti-
bus suis, honorificè ab omni suspitione patratæ
cædis absolutis, & mane angelico ministerio
Patauium reductus est. Neque hoc solo miracu-
lo, sed alijs sanè plurimis admirandæ virtutis
insignibus claruit.

Defunctus
loquitur.

In vltima verò ætate, cum signis minimè du-
bijs, terminum vitæ appropinquare cerneret, ab
hominum turbis planè recessit, & arcta se soli-
tudine conclusit, vt spiritum ab omni rerum ter-
renarum contagione repurgaret, & sic demùm
lætus ad cælestia regna tenderet. Cum autem
leni infirmitate correptus, eaque paulatim cre-
scente, tandem ad finem vitæ festinaret facta
prius confessione, atque extrema vnctione per-
cepta, sublatis sursum oculis, Christum Iesum
videre meruit, eiusque conspectu mirificè exhi-
laratus, iunctis manibus psalmos, quos Poeni-
tentiales vocant, cum fratribus perlegit. Indè
quasi dimidia elapsa hora, inter adstantium ma-
nus dormienti similis leniter exspirauit.

Obitus viri
sancti.

ILLV.